

Malá mořská víla

Láska

Dojímavý příběh se smutným koncem o lásce malé mořské víly k princovi. Víla se kvůli své lásce stane člověkem a obětuje nejen svůj hlas, ale nakonec i vlastní život.

🕒 17 min

Hluboko v oceánu, kam se ani sluneční paprsky nedostanou, se na samotném dně moře rozprostíralo království. Bylo překrásné! Mělo korálové stěny a zdobily ho řasy všech možných barev. V království spolu v míru žili malé i velké ryby, rostlinky, mořští ježci, mořské víly a všelijací vodní živočichové. A všem vládl král, jeho matka a pět dcer. Králova matka pomáhala synovi s výchovou dcer, protože maminku už neměly.

V království se všem dobře žilo, protože všichni dodržovali určená pravidla. Jedno z pravidel znělo, že mořská víla se může podívat nad hladinu moře, až když dovrší věku patnácti let. Do té doby musí zůstat v podmořském království.

Nejstarší z královských dcer měla mít patnáct let už tento rok a ta nejmladší až za dlouhých pět. Všechny dcery měly svoji zahrádku a tam trávily většinu času. Nejmladší dcera měla v té svojí i mramorovou sochu prince, která se jí velmi líbila. Neustále ji obdivovala, čistila od drobných řas a mluvila s ní.

Babička jim často vyprávěla, jak je to všechno nad hladinou krásné. Avšak nikdy nezapomněla dodat, že i tak je nejkrásněji zde, na **dně oceánu**. Byl to přece jejich domov. Malá mořská víla se nemohla dočkat, kdy se konečně podívá na svět nad hladinou.

„Ach, ještě dlouhých pět roků,“ **povzdechla si** vždy při stařenčiných příbězích.

Jak čas plynul, každý rok poslouchala svoje sestry, jak **nadšeně opěvují** život nad hladinou moře. Jedna sestra se vynořila během noci, takže viděla krásnou noční oblohu, druhá se zase kochala barevným západem slunce, třetí viděla zelené stromy a vysoké kopce a čtvrtá ze sester vyšla nad hladinu v zimě, když byly všude kolem obrovské ledovce. Když čtyřem sestrám už

toto všechno pomalu zevšednělo, ta nejmladší ještě ani neokusila, jaké to je.

Po čase konečně nadešel ten den, kdy malá mořská víla oslavila patnáct roků a mohla se vynořit nad hladinu. Babička ji **slavnostně** oblékla, dala jí na hlavu čelenku z květů a na ocas jí připnula krásné perly.

„Ach, děvčátko moje, jak jsi rychle vyrostlo,“ řekl jí královský otec. Jí se to však zdálo jako věčnost, a tak se na otce jen usmála.

„Hotovo, jsi nádherná,“ pustila ji babička.

Malá mořská víla se už velmi těšila, a tak rychle rozhýbala svůj rybí ocas, **zahrkala perlami** a co nevidět byla na hladině. Když se vynořila, chvíli se jen s údivem rozhlížela kolem sebe, potom začala potěšeně skákat a co nevidět se k ní přidali i roztomilí **delfíni**. Opravdu se vyplatilo čekat tak dlouhou dobu. Všechno bylo nádherné!

Po chvíli spatřila loď, a tak se vydala směrem k ní. Na palubě bylo mnoho lidí a zdálo se, že cosi oslavují. Popošla až k okénku kajuty, kde uviděla chlapce. Až později se dozvěděla, že je to princ a na lodi právě oslavuje svoje narozeniny. Mlčky ho sledovala a nedokázala z něho spustit oči - vypadal jako mramorová socha v její zahradě!

Na lodi vládla dobrá nálada a o půlnoci dokonce **vypálili ohňostroj**, kterého se malá mořská víla polekala, neboť nikdy předtím nic podobného neviděla. Nejdříve se skryla pod vodu, ale po chvíli se opět vynořila a také pozorovala to nebeské divadlo. Najednou však udeřil pořádný **blesk**, mraky se zatáhly a schylovalo se k velké bouři.

Za chvíli už vlny rozburácely celou loď, která jen tak tak odolávala velkému náporu větru. Když **udeřil další blesk**, přelomil se hlavní lodní stožár a loď se rozkolísala ještě víc. Voda se dostala na palubu a **v zuřivém vlnobití rozdělila dřevěnou loď na polovinu**. Z lodě rázem zůstaly jen trosky. Malá mořská víla se velmi bála o prince a rozhodla se ho zachránit. Přeplavala přes kusy dřeva a dostala se až k němu. Omráčeného ho chytila a plavala s ním na břeh. Tam mu dala jemný polibek na čelo a rychle se skryla za skálu.

Odtud na něho dávala pozor až do rána, kdy ho našli jacísi lidé. Mezi lidmi, kteří prince našli, byla i velmi pěkná princezna. První, co princ po probuzení uviděl, byla právě ona. A jen co se probрал, usmál se a říká jí: „Vy jste mě zachránila. Můj anděli, zachránila jste mi život. Budu vám do smrti vděčný.“

Malá mořská víla zesmutněla. To ona zachránila prince, ale nemohla se ozvat. A tak tam jen **tiše želela** a věděla, že ten princův úsměv měl patřit jí. Malá mořská víla zklamaně doplavala zpět do svého království a usadila se k mramorové soše v její zahradě. Kdyby mohly mořské panny plakat, určitě by teď plakala.

Její zvědavé sestry se začaly vyptávat: „No, co jsi viděla? Líbil se ti svět? Proč jsi tak smutná?“

Malá mořská víla nejdříve nechtěla sestrám nic říct, ale potom se jim svěřila a skutečně se začala cítit lépe. Nejstarší sestra jí dokonce řekla, že ví, kde prince najít. To malé mořské víle konečně zlepšilo náladu. Od té doby se každý den chodila dívat na prince, který se jí líbil stále víc a víc. Po pár dnech zjistila, že se do prince bezhlavě zamilovala.

Sestry měly ještě jednu **zábavu**. Chodívaly zpívat ke skalám, kolem kterých se plavili námořníci. Svými nádhernými hlasy je lákaly do svého království, přestože námořníci by se do takové hloubky nikdy živí nedostali.

Jednoho dne se v podmořském království konala velká slavnost. Všechny sestry se pěkně vystrojily a učesaly si své krásné dlouhé vlasy, do kterých se uměly zabalit jako do hedvábí. Jedna je měla ohnivě červené, druhá černé, třetí šedé jako stříbro, čtvrtá kaštanově hnědé a nejmladší zářivě zlaté. Mořské víly byly překrásná stvoření a zpívaly spanile jako andělé.

Slavnost začala ceremonií, na které **zpívala nejmladší mořská víla**. Ona totiž měla hlásek ze všech nejkrásnější. Na oslavě se bavili všichni kromě nejmladší mořské víly. Myslela na prince a ustavičně se rmoutila.

„Kdyby princ věděl, že existuji. Dala bych všechno za to, abych mohla být aspoň jeden den po jeho boku,“ snila u mramorové sochy ve svojí zahradě. Najednou dostala nápad. Vzpomněla si na čarodějnici, která bydlela v temné

roklíně. Vydala se za ní, i když tam, kde žila, bylo jen černé bahno a mořští **hadi**, číhající na každého, kdo projde kolem. Dostat se až k čarodějnici bylo nebezpečné, ale malé mořské víle to nevadilo.

Ale když k ní přišla, dostala strach.

„Chci se stát člověkem, pomůžete mi?“ promluvila k ní opatrně víla.

„Vím, proč jsi přišla. Chceš, aby se princ do tebe zamiloval a manželským svazkem ti dal duši, která existuje i po smrti,“ řekla čarodějnice.

Malá mořská víla věděla, že lidé mají věčnou duši, ale u mořských pan je to jinak. Ty se po svém dlouhém třístaletém životě promění na mořskou pěnu a úplně se vytratí ze světa.

„Něco takového je možné,“ pokračovala čarodějnice, „ale má to háček. Když se tvůj ocas promění na ty dva sloupy, zvané nohy, pokaždé když stoupneš na zem, pocítíš bolest, jako by se ti **sto jehel** zapíchl do chodidel. A to není všechno. Pokud si princ vezme za ženu jinou než tebe, jejich první společné ráno bude zároveň tvým posledním a tvůj život skončí. A nezapomeň: jednou člověkem, navždy člověkem. Nemůžeš se už nikdy vrátit zpátky do moře. Stále po tom toužíš?“ zeptala se čarodějnice.

Malá mořská víla se na chvíli odmlčela, ale nakonec souhlasila: „Ano, pro prince cokoliv.“

„Nebude to ale zadarmo, dáš mi svůj nádherný hlas,“ **zasmála se zlá** čarodějnice.

„Ale jak potom promluvím a očaruji prince?“ zmateně se zeptala víla.

„Budeš výjimečně půvabná. Takže?“ přiblížila se čarodějnice k víle.

Malá mořská víla jen přikývla, protože její hlas si už vzala čarodějnice. Potom namíchala **magický elixír, který strašidelně bublal**, podala ho němé víle a poslala ji pryč. Přes to všechno však víla nebyla smutná. Těšila se na to, jak bude konečně po princově boku.

Když dorazila do svého království, panovalo tam ticho, protože všichni právě spali. Polibkem se rozloučila s tatínkem, babičkou i sestrami. Vyplavala na hladinu a zamířila k princovu zámku. Když přišla na břeh, vypila elixír od čarodějnice a usnula.

Ráno se princ procházel po břehu a spatřil tam nehybně ležící děvče. Už to nebyla mořská víla, ale půvabná dívčina. Princ jí pomohl a vzal ji k sobě na zámek. Dal jí ušít krásné šaty, a když se dívčina probudila, byla sice trochu zmatená, ale jakmile spatřila prince, všechny obavy se rozplynuly.

„Nebojte se. Našel jsem vás ležet na břehu moře a chtěl jsem vám jen pomoci,“ promluvil k ní princ.

Protože nemohla mluvit, jen se na prince mile usmála.

Čas pomalu plynul a malá mořská víla si zvykala na svoje nohy i na bolest, která jí pokaždé připomněla domov. Chyběla jí rodina a volnost, kterou mohla zažít jedině v moři, ale svého rozhodnutí nelitovala. S princem trávila hodně času a stali se z nich skvělí přátelé. Chodili spolu na slavnosti, **jezdili na koních** a plavili se po moři.

Jednou takto z paluby loď uviděla i svoje sestry, jak plavou ve vodě. Zahřálo ji to u srdce a s láskou si vzpomněla na svůj domov.

Vztah mezi ní a princem se postupně prohluboval. Jeden letní večer, když sledovali hvězdy, se jí princ s něčím svěřil.

„V den mých osmnáctých narozenin moje loď ztroskotala a skoro všichni zahynuli. Mě však zachránila nějaká krásná princezna. Na první pohled jsem se do ní zamiloval a doufal jsem, že ji ještě někdy potkám a požádám o ruku. Ale protože mi osud nedopřál další setkání s ní, rozhodl jsem se jednat. Prosím, šla bys ji se mnou hledat? Projdeme více království, a pokud ji nenajdu, vezmu si za ženu tebe. Kromě ní jsi mi nejbližší ty,“ přiznal princ.

Malá mořská víla byla **zklamaná**. Věděla, že to byla právě ona, která v ten den zachránila princovi život, ale nemohla mu to říct. A tak jen přikývla a princ ji vroucně objal. Byla vděčná za každý den, který mohla strávit po jeho

boku.

Plavili se dva týdny, navštívili čtyři království a prohlédli si všechny princezny, ale ani jedna nebyla ta pravá. Až když se dostali do nejvzdálenějšího království, našli princeznu, kterou princ považoval za svoji záchránkyni. Princ se velmi zaradoval, ale nevěděl, že to znamená konec pro malou mořskou vílu.

Netrvalo dlouho a datum svatby bylo stanovené. Malá mořská víla tomu nedokázala zabránit, mohla se jen bezradně dívat, mlčet a předstírat radost. Během svatebního obřadu držela nevěstě bílou vlečku a skrz slzy se usmívala. Nu a brzy byl manželský svazek uzavřený. Večer se už malá mořská víla loučila se životem, neboť dobře věděla, že ráno přijde její konec. **Zaslechla tichý šum hlasů, který ji volal k moři.** Popošla blíže a spatřila svoje milované sestry. Byla ráda, že je může ještě naposledy vidět. Ale co to? Všechny sestry měly ostříhané svoje krásné vlasy.

„Čarodějnice nám všechno řekla. Věcho ses vzdala kvůli princovi. Ale neboj se, výměnou za naše vlasy nám dala tuto dýku. Stačí, když jí prince probodneš, potom se ti opět vrátí rybí ocas a můžeš dál žít. Buď tvůj život, nebo jeho. Udělej to, sestřičko,“ naléhaly na ni sestry a podaly jí dýku. Princ ranil její srdce, a tak byla odhodlaná ji použít.

Vešla potichu do jeho komnaty, kde právě **klidně spal** po boku svojí nové manželky. Popošla k němu a zvedla dýku nad jeho hrud'. Chvíli tam stála, ale nedokázala to udělat. Prince velmi milovala, proto ho jen jemně políbila na líce a v tichosti odešla.

Jen co druhý den **štěbetání ptáků oznámilo ráno**, malá mořská víla se u břehu změnila na mořskou pěnu. Sklíčené sestry se jen smutně dívaly, jak je nejmladší sestra opouští.

Malá mořská víla se ze všeho nejvíc bála smrti své duše, ale nestalo se tak. Předtím, než se z ní stala mořská pěna, duše z jejího těla vyletěla a přidala se k oblakům. Malá mořská víla měla opět svůj nádherný hlas a už měla navíc i křídla. Patřila teď k vílám **větru**. Není možné je vidět, ale když zafouká vítr, budete cítit příjemnou vůni nebo slyšet jejich jemný šepot.

Byla šťastná a spokojená. Měla věčnou duši, kterou získala svojí dobrotou a laskavostí. Každé sestře dala jemný polibek na čelo a zašeptala jim: „Nikam neodcházím, budu stále s vámi. Jsem opravdu šťastná.“

Rozloučila se i s novomanželý a popřála jim krásné a šťastné manželství. Princ po ztracené přítelkyni ještě nějakou dobu pátral a divil se, kam z něčeho nic zmizela, ale tušil, že se jí nic zlého nestalo a má se dobře.

Víla si od té doby užívala svobody a života v podobě **anděla větru**.